

ת"פ 11144/06/17 - מדינת ישראל תביעות ירושלים נגד ציון אביטל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11144-06-17 מדינת ישראל נ' אביטל
בפני כבוד השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל ע"י תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

ציון אביטל ע"י ב"כ עוה"ד שי ויזלברג

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם הואשם בכניסה למקום מגורים לשם ביצוע גניבה, עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977 ובגניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

על פי כתב האישום, המתלוננת (ע"ת 1) יצאה מדירתה למספר דקות כאשר היא השאירה דלת הדירה פתוחה. הנאשם נכנס לדירה דרך הדלת הפתוחה, ניגש למכתבה בדירה וגנב מתוכה מעטפה ובה 2000 ריאל (ברזילאיים ד.פ.), גם שיק ע"ס 9,000 ₪ ונמלט מהמקום עם הכסף והשיק.

לאחר ששמעתי והתרשמתי מהעדים ולאחר שעיינתי בחומר הראיות ושקלטיו, החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה של גניבה ולהרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 406 (א) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

ביום 9.11.22, בית המשפט זיכה את הנאשם מהאישום של גניבת השיק. המאשימה חזרה בה מאישום הגניבה נגד הנאשם לגבי השיק על סך 9,000 ₪ לאחר שעלה שהשיק בכלל לא נגנב מהמתלוננים ונמצא לאחר הגשת התלונה בדירה.

ע"ת 1, גב' תמר נויבריט, העידה שהיא שטפה את רצפת דירתה. בשלב מסוים, בעוד הרצפה עדיין רטובה, היא יצאה מהדירה למספר דקות והשאירה את הדלת פתוחה לרווחה. כאשר היא חזרה לדירתה, היא הבחינה בעקבות לאורך הסלון והבינה שמישהו נכנס לדירה בהעדרה. המכתבה הנמצאת בדירה כ-8 מטר מהכניסה, הייתה סגורה אך היא הבחינה במעטפה על הרצפה, "זו מעטפה שהייתה בתוך המכתבה של בעלי" (ע' 12 לפרוטוקול שורה 15). היא

התקשרה למשטרה והודיעה שמישהו נכנס לדירתה בהעדרה. לדבריה, באותו רגע היא לא ידעה אם נגנב משהו אך לאחר שיחה עם בעלה ששהה בחו"ל, עלה שנגנב 2000 ריאל (ברזילאי) מהמכתבה.

בחקירה נגדית השיבה העדה שהכסף לא נגנב מהמעטפה אלא מהמכתבה (ע' 14 לפרוטוקול שורה 26). מדבריה עולה שכל ידיעתה על מקום הכסף במכתבה וכן שהיה כסף במכתבה מדברי בעלה "אני לא ידעתי שיש כסף במכתבה לפני ששוחחתי עם בעלי. לא ראיתי כסף" (שם שורה 30).

העדה הסבירה שבעלה אמר שצריך להיות 2000 ריאל וגם שיק על סך 9,000 ₪. הואיל בהתחלה לא מצאה את השיק סברה שגם השיק נגנב (ע' 15 לפרוטוקול שורות 30-31). "בעלי כשחזר הוא ידע בדיוק איפה צריך להיות השיק והוא מצא את השיק (ע' 16 לפרוטוקול שורה 1).

בהסכמת הצדדים הוגשו כראיה את המסמכים הבאים:

דו"ח הפעולה של השוטר אמיר משה אהלי (ת/1) שהגיע לדירת המתלוננת בעקבות פניית המתלוננת למשטרה. היא סיפרה לשוטר ש"נגנבו כסף ברזילאי (לא ידעה כמות מדויקת) ופנקסי שיקים"

מזכר דו"ח שרשרת מוצג נעלי חשוד- גלעד כהן - ת/2,

מזכר צילום ראשוני של נעלי החשוד (הנאשם ד.פ.) ושליחה לטכנאי מז"פ - גלעד כהן - ת/3,

מזכר בדיקת מצלמות - גלעד כהן- ת/4

מזכר לעניין מצלמות - יוני שמסיאן - ת/5

דו"ח מעצר - רותם לוזון - ת/6

ב"כ הנאשם הסכים לפרוטוקול שהנאשם נעצר למחרת סמוך לדירה נשוא כתב האישום וכן שהנאשם נעל את הנעליים שנשלחו לבדיקה. לאור דברי ב"כ הנאשם, קיבלתי את התנגדות ב"כ הנאשם שאין להעיד עדים או להביא ראיות אחרות לגבי התנהגות הנאשם למחרת או נסיבות מעצרו למחרת הואיל ודברים אלה אינם מהווים חלק מעובדות כתב האישום.

בהסכמה גם הוגשו ראיות לגבי איכון טלפון הנאשם במועד הרלוונטי ולמחרת (ת/7 ו-ת/8).

רס"ר אדם אבו ראזק, ע"ת 2, הוא איש המז"פ אשר הגיע לדירה, סימן את 5 העקבות עם קונוסים והעתיק את עקבות הנעל, צילם תצלומים ובדק את המכתבה לטביעות אצבע (דו"ח מסכם חקירת מז"פ עם תמונות (ת/10) ודו"ח תפיסת מוצגים (ת/9).

יצוין, שהעד לא מצא טביעות אצבע על המכתבה.

ביום ההוכחות, המאשימה פנתה בעל פה לבית המשפט וביקשה לתקן כתב האישום ולהוסיף שנמצא טביעת אצבע של הנאשם על אחת המעטפות. על אף הזמן שחלף מאז הגשת כתב האישום והדיונים המקדמיים לפני ההוכחות, גם עלה שלא הייתה בידי המאשימה חוות דעת לגבי טביעת האצבע. ועוד, הדבר לעולם לא הובא לפניכן לידיעת ב"כ הנאשם או לעיונו. בנסיבות אלה, מהנימוקים שצינתי בהחלטתי, לא התרתי למאשימה לתקן את כתב האישום או להביא ראיות בנושא. למותר לציין, מבחינת בית המשפט ועל פי הראיות בפניי לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם במכתבה או בכל מקום בדירה.

לשאלת בית המשפט, העד השיב שהוא לא מצא עקבות אחרי הקונס מס' 5. אציין, שמקום זה אינו צמוד למכתבה.

בחקירה נגדית העד אישר שערך את הדו"ח רק כעבור 4 ימים. לדבריו הוא שמר את המוצגים בארון אך לא ערך מזכר המציין מקום ודרך השמירה. לגבי מסירת המוצגים למטא"ר הפנה ל-11 ת/ת-11 חתום על ידי איש המז"פ גלעד כהן. בהקשר זה, ב"כ הנאשם ציין שאין מזכר מגלעד כהן או ממטא"ר לגבי האדם שקיבל את המוצגים מגלעד כהן.

בחקירה חוזרת עלה שהעד שמר את המוצגים בארון אישי שלו שכולל לא רק מוצגים אלה גם חפצים אישיים (ע' 23 לפרוטוקול שורה 27).

ע"ת 3, יחיאל ברוך נויברד, הוא הבעל של עדת תביעה 1. לדבריו היו בין 2000 - 3000 ריאל במכתבה. ל"מיטב זכרונו" הכסף היה מונח במגירה השמאלית של המכתבה (ע' 28 לפרוטוקול שורה 3), "נראה לו" במעטפה פתוחה (שם שורה 4).

בחקירה נגדית נשאל העד על השיק על סך 9000 ₪. לדבריו העד "אני חושב שאפילו לא ידעתי כמה שיקים היו שם (במכתבה ד.פ.) כמו שלא ידעתי בדיוק כמה יורו וכמה דולרים" (ע' 30 לפרוטוקול שורות 20 - 21). בהמשך לא שלל שהיו 10 - 30 שיקים (ע' 32 לפרוטוקול שורה 1). לעומת זאת, עולה שאשתו בהודעתה, על סמך דברים שנאמרו לה על ידי העד, התייחסה ספציפית לשם שרשום על שיק בודד של 9,000 ₪. כאשר הציגו לו את גרסת אשתו שהעד הוא אשר חיפש ומצא את השיק ע"ס 9,000 ₪ השיב "לא זוכר" (שם שורה 21).

ח"ד של המומחית בדבר טביעות הנעל הוגשה (ת/ת 12) לאחר שב"כ הנאשם ויתר על חקירת המומחית וגם נמנע מלהביא חוות דעת נגדית. על פי חוות הדעת, ניתן לקבוע על פי העתקה המסומנת אאר 4, שהנעל הימנית של נעל הנאשם "היא הנעל" אשר השאירה את העקבה. לגבי 4 העקבות האחרות, משתיים מהעקבות ניתן לקבוע שקיימת סבירות גבוהה שהנעל הימנית של הנאשם עשתה את עקבה, בעקבה נוספת "אפשרי בהחלט" שהנעל הימנית השאירה את העקבה ובעקבה נוספת "אפשרית בהחלט" שהנעל השמאלית השאירה את העקבה.

רס"מ סילביה בנון (ע"ת 4) גבתה את שתי אמרות הנאשם (ת/14 ות/15). בת/14 אמר שהיה בבית והלך לטייל בצהריים במרכז העיר (שורות 45 - 47). הוא "לא זוכר" אם נעל את הנעליים (שורה 113) אך אז טען שלא נעל את הנעליים (שורה 117). הוא הכחיש שהיה בבית וגן בתוך הדירה (שורה 124, 149).

בת/15 חזר והכחיש שפרץ לדירה (שורות 11 - 15, 46, 48).

הנאשם בחר להעיד. בחקירה ראשית חזר והכחיש שהיה באזור. בחקירה נגדית אישר את מספר הטלפון שלו, שהנעליים שנתפסו הן שלו.

דין והכרעה:

הראיה העיקרית שהנאשם התפרץ לדירה היא עקבות הנעליים, כאשר על פי חוות דעת המומחית, לגבי עקבה אחת, אפשר לקבוע בוודאות שהעקבה נעשתה על ידי הנעל הימנית של הנאשם.

ב"כ הנאשם הסכים להגשת חוות הדעת ולא הגיש חוות דעת נגדית.

עיקר טענותיו של ב"כ הנאשם נגד חוות הדעת, בהעדר שרשרת מוצגים. בפני בית המשפט דו"חות תפיסה ומזכרים של שני השוטרים, אחת לגבי המוצגים בתוך הדירה (העתקת העקבות) והשני בדבר הנעליים שנתפסו מהנאשם (ראה ת/2, ת/3, ת/9, ת/10, ו-ת/11). ממסמכים אלה אפשר לקבוע שהמוצגים נתפסו, סומנו ונאטמו. מ-ת/11 אפשר ללמוד שהמוצגים שנתפסו מהדירה על ידי רס"ר אבו ראזק, נמסרו לידי גלעד כהן, השוטר שתפס את נעלי הנאשם. הפגם העיקרי בשרשרת המוצגים בכך שאין מזכר מגלעד כהן לגבי מסירת המוצגים במטא"ר או את השם של האדם שקיבל את המוצגים מידו.

אולם דווקא בעניין זה חוות דעת המומחית (ת/14) מציינת שביום בו גלעד כהן קיבל את המוצגים מידי אבו ראזק, הם התקבלו לידי המומחית. חוות הדעת מציינת את סימון המוצגים בשקיות וכן שהמוצגים היו בשקיות מאובטחות וחתומות כנדרש. לכן, לא מצאתי שיש פגם בשרשרת המוצגים שהיה מצדיק שלילת המוצגים כראיה קבילה או שקיים חשד לפגיעה במוצגים בצורה פסולה.

לעניין הסתמכות בית המשפט על חוות דעת מומחה בדבר טביעת נעל כראיה העיקרית להרשעת נאשם, הבעתי את הסתייגותי בת.פ. 21929-02-11. אין להשוות חוות דעת מומחה של טביעת נעל לחוות דעת בטביעת אצבע או חוות דעת של DNA. אפשר לשלוח בדיקת DNA לעשרות מעבדות וכולן יגיעו לאותה תוצאה. אפשר לשלוח בדיקת ט.א. לאין סוף מומחים וכולם יגיעו לאותן נקודות השוואה ולאותן תוצאות. לעומת זאת, בחוות דעת של טביעת נעל, מומחה מסוים משתכנע מסימנים מסוימים להעניק רמות שונות של וודאות. הואיל ובניגוד לבדיקת DNA או בדיקת ט.א. יש פן סובייקטיבי, ייתכן שמומחה מסוים יקבע "זו הנעל", דבר שיביא להרשעת הנאשם ואילו מומחה אחר, על סמך אותו

מוצג, יגיע למסקנה שיש רק סבירות גבוהה מאוד. די להדגים את הבעייתיות בחוות דעת בפני. לכאורה הנאשם יצר את כל 5 העקבות כשהוא נועל את אותן זוג נעליים. למרות זאת, החוות דעת של המומחית קובעת 3 דרגות שונות של וודאות כאשר 4 מ-5 עקבות אין די בהן כדי להרשיע את הנאשם.

ללא מאפיינים אחידים ומובנים לקביעת כל רמת וודאות, ובעיקר לקביעת "זו הנעל", מאפיינים וסטנדרטים אחידים ומקובלים על כל המומחים בתחום, קשה למותב זה לסמוך את ידו בחוות דעת של טביעת נעל. אילו הדבר היה תלוי בי, היה נדרש במקרים בו בית המשפט מתבקש להרשיע על פי טביעת נעל, לפחות חוות דעת נוספת של מומחה נוסף ניטרלי.

אולם דעתי לא התקבלה, ראה ע"פ 34737-04-18 שביטל את זיכוי הנאשם והרשיע על פי חוות דעת של טביעת נעל ואף קבע שאין צורך בסיוע.

מובן מאליו שאני מחויב להיות מודרך על ידי ערכאה גבוה יותר.

במקרה דנן חוות דעת המומחית קבעה שהנאשם השאיר אחת מהעקבות, דהיינו שהנאשם נכנס לתוך הדירה.

ב"כ הנאשם לא הגיש חוות דעת נגדית, הסכים להגשת חוות הדעת ובחר שלא לחקור את המומחית בחקירה נגדית.

חיזוק להימצאות הנאשם בדירה יש באיכון הטלפון המראה שהוא היה באזור הדירה. חיזוק נוסף יש בשקר הנאשם שהוא שהה בבית בעת שאוכן באזור הדירה.

לעומת זאת, כפי שפירטי לעיל, לא מצאתי פגם בשרשרת המוצגים כדי להצדיק שלילת חוות הדעת על פי המוצגים.

הנאשם גם לא הציג כל הסבר תמים להימצאותו בתוך הדירה בהיעדרות בעלת הבית.

אשר על כן, החלטתי להרשיע את הנאשם בכניסה למקום מגורים לשם ביצוע גניבה, עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

לעניין עבירת הגניבה, העדות של ע"ת 1, לגבי השאלה אם היה כסף במכתבה, איפה נשמר הכסף ואם דבר חסר, הינה עדות שמיעה הנסמכת על עדות של בעלה.

לעומת זאת, התרשמתי מבעלה, ע"ת 3, שהוא אינו יודע בדיוק מה היה בתוך המכתבה ואיפה נשמרו הדברים בתוך המכתבה. הוא סבר, על פי דברים שמסר לאשתו, ששיק מסוים נלקח מהמכתבה אך בדיעבד התברר שהשיק היה

במקום. על אף שכביכול קיבל סכום מסוים מאדם מסוים של ריאלים ברזילאיים (לא ריאלים סעודים כפי שמופיע בטעות בכמה מקומות בפרוטוקול), אינו מסוגל לדייק לגבי הסכום.

העקבות של הנאשם לא נמצאו בסמוך למכתבה. על פי הראיות בפני, לא נמצאו טביעת אצבע של הנאשם על המכתבה.

גם עולה שלא נמצאו על גופו, באמתחתו או בביתו ריאלים ברזילאיים.

בדבר השיק על סך 9,000 ₪ הנאשם כבר זוכה (ראה לעיל).

אשר על כן החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק בעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין תש"ז-1977.

סיכום של דבר: הנני מרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 ומזכה את הנאשם בעבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ' כסלו תשפ"ג, 14 דצמבר 2022, במעמד ב"כ המאשימה מתמחה יצחק קאהן, הנאשם ובא כוחו עו"ד שי ויזלברג.